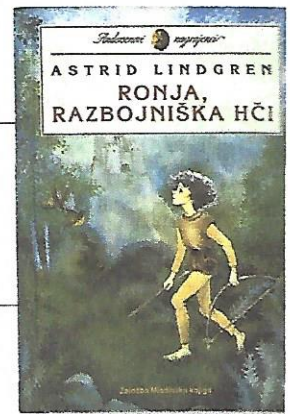

RONJA, RAZBOJNIŠKA HČI

Napisala Astrid Lindgren
Ilustrirala Ilon Wikland

Ronja se je rodila v nevihtni noči. Njen oče je bil znan in strašen razbojnik Mattis. Preberi odlomek iz knjige o razbojniški hčeri.

Odkar je Ronja pomnila, je vsak večer poslušala, kako je mati pela Volčjo pesem. Tedaj mora zaspati, to je vedela, a z radostjo je pomislila, preden je zatisnila oči:

»Jutri spet vstanem!«

In pokonci je skočila takoj, ko se je spet začelo daniti. Ni bilo važno, kakšno vreme je prinesel dan, želela je v gozd, in Lovis ji je dala za malico malho s kruhom in mlekom.

»Otrok nevihtne noči si,« je rekla Lovis, »otrok gozdničine noči tudi, taki radi podivjajo, to se ve. Le pazi, da te ne bodo gozdnice vzele!«

Ronja je nekajkrat že videla, kako so gozdnice plavale nad gozdom, in naglo je zlezla v kot in se skrila. Gozdnice so med vsemi nevarnostmi v Mattisovem gozdu najnevarnejše, paziti se jih moraš, če hočeš živeti, je rekel Mattis. In prav one so bile krive, da je tako dolgo držal Ronjo doma v gradu. Lepe in divje in krute so te gozdnice. Z očmi, trdimi kot kamen, oprezajo po gozdu in iščejo koga, da bi ga s svojimi ostrimi kremplji razpraskale do krvi.

Toda nobena gozdnica ne bi mogla Ronje tako prestrašiti, da ne bi hodila po stezah in krajih, kjer je rada živela svoje osamljeno gozdno življenje. Res, sama je bila, a pogrešala ni nikogar. Koga naj bi pogrešala? Njeni dnevi so bili polni življenja in sreče, samo – tako hitro so minevali. Poletje je minilo, bila je že jesen.

V jesenskem času so gozdnice postajale vedno bolj divje, nekega dne so preganjale Ronjo po gozdu, dokler ni začutila, da je res nevarno. Že res, da je znala teči kakor lisica, in res je vedela za vse skrite kotičke v gozdu, toda gozdnice so jo trmasto zasledovale, in vsepovsod je slišala njihove predirne krike:

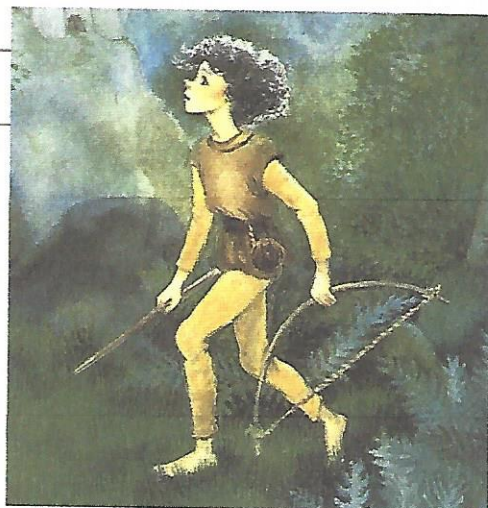
»Huhu, lepo človeško bitjece, to bo tekla kri, huhu!«

Skočila je v jezero in plavala pod vodo na drugo stran. Tam je zlezla na breg in se skrila pod gosto smreko. In slišala je, kako jo gozdnice iščejo in besno kričijo:

»Kje je to človeško bitjece, kje je, kje je? Pridi, da te strgamo in spraskamo, naj teče kri, huhu!«

Ronja je obsedela v svojem skrivališču, dokler ni videla, kako izginjajo nad drevesnimi krošnjami. Zdaj ni več hotela ostati v gozdu. A do noči in do Volčje pesmi je bilo še veliko časa, zato se je spomnila, da bi zdaj lahko storila tisto, kar že dolgo namerava. Šla bo na grajsko streho in pazila, da ne pade v Peklensko žrelo. Velikokrat je že slišala zgodbo o tem, kako se je Mattisov grad razklal tisto noč, ko se je rodila. Mattis se ni nikoli naveličal pripovedovati o tem.

Označi Ronjo s čim več besedami.

Je Ronja običajna deklica? Zakaj tako misliš?